

leniny, a předpokládají zřejmě, že by byl popáleniny utrpěl i Jan M-ý, kdyby tomu nebyl bránil kabát, který měl na sobě. Škodlivým a nebezpečným bylo tedy jednání obžalovaného výhradně pro vřelost, vysokou teplotu tekutiny jím na rodiče vychrstnuté. Avšak z této známky jednání neodvozují rozhodovací důvody nedbalost obžalovaného. Naopak předpokládají patrně, že si obžalovaný nebyl vědom této nebezpečné a škodlivé složky svého jednání a opomíjejí, ač i o tom bylo se vysloviti s hlediska pojmu nedbalosti nepovědomé, úvahy o tom, zda obžalovaný při náležité pozornosti mohl poznati, že obsah hrnce jest vřelý. Závěr, že obžalovaný mohl ze svého jednání předvídati nebezpečí pro své rodiče, odvozují rozhodovací důvody výhradně z poukazu na množství obsahu hrnce a jeho jakosti, poněvadž prý pomyje mohou obsahovati tvrdé předměty. Než množství a jakost tekutiny nebyly příčinou škody skutečně nastavší a rozsudek neobsahuje zmínky o tom, že byly pramenem nebezpečí, ba nevyslovuje se ani o tom, o jaké množství šlo a zda se v domácnosti obžalovaného házejí do pomyjí také předměty, jejichž nárazem na tělo lidské mohou nastati poškození na těle. Netřeba zdůrazniti, že obžalovaný nikterak nemohl předvídati možnost popálenin z množství a z promíšenosti tekutiny tvrdými předměty. Odvodiv závěr o nedbalosti obžalovaného výhradně z jiných než z oněch složek závadného jednání, které podle rozsudečných zjištění byly, po případě mohly býti příčinou škody na těle jedné osoby nastavší a škody jiné osobě hrozivší, a nezjistiv, že ony složky, jejichž nebezpečnost mohl si obžalovaný při náležité pozornosti podle rozsudečného předpokladu uvědomiti, mohly způsobiti nebo zvětšiti nebezpečí rázu v §u 335 (431) tr. zák. naznačeného, použil nalézací soud zákona nesprávně, pokud označuje jako pramen poznání nebezpečné povahy jednání (opomenutí) přirozené, pro každého lehce poznatelné následky takového jednání, a, jelikož uvažuje o nedbalosti obžalovaného jen s tohoto hlediska, jest opodstatněn důvod zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. Pro ony zmatky §u 281 čís. 9 písm. a), 10 tr. ř. bylo, aniž třeba zabývat se ostatními vývody stížnosti obžalovaného, které neprovádějí zmatek čís. 9 písm. a) po zákonu, rozsudek zrušiti a vrátiti věc nalézacímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí, jelikož nejsou (jak z hořejších vývodů plyne) ve zrušeném rozsudku a jeho důvodech zjištěny všechny skutečnosti, které při správném použití zákona měly by tvořiti podklad nálezu.

Čís. 2349.

Nepřímý úmysl stačí k skutkové podstatě dokonaného, nikoliv však též nedokonaného zločinu podle §u 153 tr. zák.

Soukromou osobou ustanovený přísežný polní hlídač nepoživá ochrany §u 153 tr. zák.; jest však osobou vrchnostenskou ve smyslu §u 68 tr. zák.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1926, Zm II 562/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského jakožto

nalézacího soudu v Uherském Hradišti ze dne 6. října 1925, pokud jim byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem nedokonaného těžkého poškození na těle podle §§ů 8 a 153 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., vyslovuje v podstatě správný názor, že pokus zločinu podle §u 153 tr. zák. jest trestným pouze tehdy, byl-li při bezvýsledné činnosti zjištěn přímý úmysl pachatelův, přivedí ublížení na těle. Stačíť sice i ke skutkové podstatě zločinu podle §u 153 tr. zák. stejně jako ke skutkové podstatě zločinu podle §u 152 tr. zák. již pouhý úmysl nepřímý, spadá pod ní zejména také čin, předsevzatý v úmyslu nepřátelském, t. j. v úmyslu předsevzítí jednání proti tělesné neporušenosti některé z osob, uvedených v §u 153 tr. zák. (Rozh. býv. víd. soudu zruš. č. 2454, rozh. sb. n. s. č. 1710). S hlediska tohoto právního názoru lze však posuzovati pouze ony případy, v nichž jde o dokonaný zločin podle §u 153 tr. zák., nikoliv ony, ve kterých, jak je tomu i v souzeném případě, přichází v úvahu pouze pokus téhož zločinu. Stejně jako jest trestný pokus pojmově vyloučen při deliktech, páchaných s pouhým úmyslem nepřímým, nelze ani skutkové podstatě zločinu podle §§ů 8, 153 tr. zák. podřaditi čin, vykazující po případě veškeré její ostatní zákonné náležitosti, byl-li v konkrétním případě předsevzat jen s úmyslem nepřímým. (Rozh. sb. n. s. č. 139.) Právem vytyká tudíž zmateční stížnost, která se při tom arci zbytečně dovolává svědeckých údajů Josefa M-a, nesprávné použití zákona, zakládající zmatečnost podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., napadenému jí výroku rozsudkovému, jemuž v rozhodovacích důvodech položen jest za základ výslovný závěr, podle něhož obžalovaná jednala proti M-ovi v úmyslu nepřátelském, by ho učinila neškodným.

Bylo proto odůvodněné v tomto bodě zmateční stížnosti vyhověti a napadený jí rozsudkový výrok zrušiti jako zmatečný podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Výrok ten jeví se ostatně s hlediska téhož zmatku v neprospěch obžalované (§ 290 tr. ř.) zmatečným ještě i po další stránce. Josef M. jest sice v rozsudku označen opětně jako přísežný polní hlídač, naproti tomu nazabývají se rozhodovací důvody vůbec závažnou otázkou, kým byl za polního hlídače ustanoven, ač ochrany podle §u 153 tr. zák. byl by jakožto veřejný úředník účasten pouze tehdy, byl-li jako polní hlídač ve službách veřejných a na základě příkazu veřejného, na př. jako polní hlídač obecní, nikoli také tehdy, byl-li jím — byť přísežně — ustanoven jen osobou soukromou (rozh. víd. nejv. soudu čís. 3129). V tomto případě nebylo by na místě spatřovati v něm veřejného úředníka ve smyslu §u 153 tr. zák., ač ovšem i tehdy zůstal by osobou vrchnostenskou po rozumu §u 68 tr. zák. (Rozh. sb. n. s. č. 1177.)

Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a napadený jí výrok rozsudkový zrušiti. Ve věci samé rozhodnouti nebylo však zrušovacímu soudu možno. Skutek obžalované záležel totiž podle příslušných ne-

zcela přesných zjištění rozsudkových v tom, že obžalovaná útočila srpem na M-a, že po něm srpem sekala, i není vyloučena možnost, že nalézací soud přes onen závěr rozsudkových důvodů o nepřátelském úmyslu obžalované přece jen dospěl k přesvědčení, že obžalovaná jednala proti němu s úmyslem přímým neboli, jak se praví v rozsudkovém výroku, v úmyslu, by mu ublížila na těle.

Čís. 2350.

Prominutím trestu podle nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. není odčiněna ztráta zachovalosti.

Za ostatních podmínek §u 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. vyloučeno jest podmíněné odsouzení i předchozím odsouzením pro delikty vojenské.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1926, Zm I 169/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 4. února 1926, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými oba zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., Jan J. kromě toho zločinem těžkého ublížení na těle podle §§ů 152 a 155 b) tr. zák., přečinem shluknutí podle §u 279 tr. zák., Emanuel S. přečinem spoluviny na shluknutí podle §u 280 tr. zák. a přestupkem nedokonaného ublížení na těle podle §§ů 8 a 411 tr. zák. a za to oba nepodmíněně odsouzeni k určitým trestům, a zamítl odvolání Jana J-a z výroku o výši trestu a odvolání Emanuela S-a z výroku o nepřiznání podmíněného odkladu výkonu trestu. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Odvolání obžalovaného Jana J-a proti výši trestu není odůvodněno, neboť tvrzení jeho, že jest zachovalým, pravdě neodpovídá, vždyť byl v roce 1913 trestán pro zločin veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., přečin shluknutí podle §u 283 tr. zák. a přestupek podle §u 312 a 431 tr. zák. a v roce 1914 pro přestupky podle §u 411 a 460 tr. zák. Nařízením Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. byly sice prominuty následky trestných činů, jakož i neschopnost dosíci jistých práv, postavení a oprávnění, spojené s odsouzením pro trestné činy uvedené v §§ech 81, 283 a 312 tr. zák.; ztráta zachovalosti tím však odčiněna nebyla a mimo to se amnestie nevztahovala na trestné činy v §§ech 411, 431 a 460 tr. zák. uvedené, leč že by čin v §u 460 tr. zák. uvedený spáchal zaměstnanec poštovní neb železniční, čehož v souzeném případě nebylo. Nelze tedy o zachovalosti J-ově právem mluvit. Mimořádného zmírňovacího práva §u 54 tr. zák. nemohl soud proto použiti, poněvadž přitěžující okolnosti jak počtem, tak zejména svojí závažností převažují okolnosti polehčující a není tudíž odůvodněna naděje v po-